

PETER V.
BRETT

MIEZUL

A CINCEA PARTE
DIN SERIA
DEMON

Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

PROLOG
TEMNICERI

334 D.Î.

— **V**om năboi asupra voastră.
Cuvintele lui Alagai Ka, demonul Consort, se desprindeau de pe buzele salahorului uman pe nume Shanjat. Consortul zăcea legat, într-un cerc de forță, dar spărsese unul dintre lacăte și luase salahorul în stăpânire înainte de a izbuti temnicerii lui să-l împiedice.

Cu voința zdrobită, Shanjat era acum aproape o marionetă, spre durerea temnicerilor demonului, care le savura suferința. Îl făcu pe salahor să-și mute greutatea de pe un picior pe altul, dobândind cunoașterea trupului său. Nu era la fel de folositor ca un metamorf, purta armele primitive ale creaturilor de la suprafață și avea o legătură sentimentală cu temnicerii, de care Consortul putea să profite.

— Ce Miezului vrea să-nsemne asta? întrebă poruncitor Exploratorul.

Ceilalți îi spuneau Arlen sau Par'chin. Îi înrâurea pe toți, dar nu îi domina cu adevărat.

Consortul pătrunse în centrul vorbirii salahorului și începu să înșire din ce în ce mai clar mormăiturile primitive prin care se înțelegeau oamenii.

— Regina va face ouă cât de curând.

Exploratorul se uită în ochii salahorului și își încrucișă brațele la piept. Glifele trasate cu cerneală în carnea lui pulsau de energie.

— Asta știm. Ce legătură are cu o năboire?

— M-ați întemnițat și mi-ați ucis cei mai puternici frați, răspunse Consortul. În Curtea mintalilor n-a mai rămas nimeni cu destulă forță ca

să le-mpiedice pe reginele tinere să-și secătuiască mama de magie și s-ajungă la maturitate.

Exploratorul ridică din umeri.

— Reginele se vor omorî unele pe altele, nu-i așa? Chiar acolo, în încăperea unde vin pe lume, și cea mai puternică va lua în stăpânire cuibul. Mai bine o regină abia ieșită din ou decât una ajunsă la maturitate deplină.

Consortul rămase cu ochii salahorului țintuți asupra Exploratorului, în vreme ce ai săi priveau aurele celorlalți oameni din cameră.

Înarmat cu mantia, sulița și coroana Omorătorului de Mintali, Moștenitorul – cel căruia îi spuneau Jardir – era de departe cel mai primejdios. Înălțuit în cerul de glife, Consortul nu putea face mare lucru dacă el, înfuriat peste măsură de subjugarea lui Shanjat, se hotăra să-l ucidă.

Însă propria aură îl trăda. Oricât de mult și-ar fi dorit să ucidă demonul captiv, avea nevoie de el viu.

Mult mai interesantă era împletitura de sentimente dintre Moștenitor și Explorator. Iubire și ură, rivalitate și respect. Furie. Vinovăție. Un amestec îmbățător; Consortul îl studia savurându-l. Moștenitorul ardea de nerăbdare să afle mai mult. Nevoit să se lase condus de Explorator, care îi dezvăluise prea puține lucruri, era plin de o iritare care îi străbătea aura, fisurându-o.

Vânătoarea, cea căreia îi spuneau Renna, era mai greu de descifrat. Cu pielea mănjită de glife puternice, femela înverșunată dogorea de magie furată din Miez. Își folosea energia cu mai puțină abilitate, o risipea când nu izbutea s-o țină sub control. Stătea ghemuită, cu arma în mână, gata să sară la prima dezechilibrare a forțelor.

Ultima era salahoarea, Shanvah. La fel ca marioneta, nu era îmbibată cu o magie puternică. Dacă n-ar fi ucis un prinț al demonilor cu armele ei, Consortul nu i-ar fi dat nicio atenție, considerând-o lipsită de importanță.

Însă, cu toate că avea mai puțină forță decât restul capturatorilor lui, aura lui Shanvah era superbă. Marioneta îi era tată. Voința ei puternică ținea neclintită suprafața aurei, sub care durerea îi frângea sufletul. Amintirea acelei dureri urma să-l delecteze pe Consort odată ce avea să despică țeasta femeii și să-i muște din carnea moale a minții.

Deocamdată făcu marioneta să rădă, îndreptând atenția oamenilor către ea, nu către el.

— Reginele tinere nu vor avea prilejul să lupte. Fiindcă niciunul dintre frații mei nu e destul de puternic ca să-i domine pe ceilalți, vor fura fiecare câte un ou și vor fugi.

Exploratorul șovăi, începând să înțeleagă.

— Vor întemeia cuiburi noi în toată Thesa.

— Au început deja, fără îndoială.

Consortul făcu marioneta să-și fluture sulita și, cum era de așteptat, oamenii o urmăriră cu privirea.

— Ținându-mă aici, vă osândiți semenii la moarte.

Își mișcă lanțurile cu delicatețe, căutând un punct slab. Glifele gravate pe metal îl arseră, trăgând de magia lui, însă își ținea strâns puterea. Deja sfărâ-mase un lacăt și își eliberase un picior. Dacă mai spărgea încă unul, marioneta ar fi putut să strice îndeajuns cercurile, cât să-i înlesnească fuga.

— Câți mintali au rămas în cuib? întrebă Exploratorul. Până acum, noi am ucis șapte, fără să te punem la socoteală pe tine. Aș zice că nu e o nimica toată.

— În cuib? întrebă Consortul. Acum nu mai e niciunul. Nu mă-ndoiesc că deja și-au împărțit locurile de prăsilă și se străduiesc s-aducă pacea în noile lor teritorii înainte de depunerea ouălor.

— Locuri de prăsilă? întrebă Vânătoarea.

Marioneta zâmbi.

— Oamenii din Orașele voastre Libere își vor da curând seama că nici zidurile, nici glifele lor nu îi apără atât de bine cum au fost lăsați să creadă.

— Cutezătoare vorbe, Alagai Ka, spuse Moștenitorul, având în vedere că zaci legat în fața noastră.

Consortul găsi în sfârșit ceea ce căuta. Mica fisură a unuia dintre lacăte, tocit încetul cu încetul în lunile scurse de când îl întemnițaseră. Spărgându-l, ar fi putut scăpa din lanț, dar puterea de care avea nevoie ar fi strălucit și temnicerii săi ar fi putut s-o zărească înainte de a izbuti să se elibereze.

— Vi s-a îngăduit să vă păstrați locurile de prăsilă în așteptarea acestor vremuri.

Marioneta făcu un pas într-o parte și ochii oamenilor o urmară.

— Pentru frații mei, vânătoarea e pe primul loc. Își vor lua salahorii, vă vor sparge zidurile ca pe ouă și își vor umple cămărilor ca să-și îndestuleze reginele nou-născute.

— Și osânda Alei o să crească în pântecele lor, spuse Moștenitorul. Nu trebuie să-ngăduim așa ceva.

— Eliberați-mă, propuse Consortul.

— Nici gând! mârâi Exploratorul.

— De fapt, n-aveți de ales, sublinie Consortul. Doar întoarcerea mea încă mai poate împiedica năboirea.

— Ești Prințul Minciunilor, spuse Moștenitorul. Nu suntem atât de neghiobi încât să ne-ncredem în vorbele tale. Avem de ales. Vom coborî în abis și o vom ucide pe Alagai'ting Ka, să scăpăm de ea pentru totdeauna.

— Pretinzi că nu sunteți neghiobi, ripostă Consortul, dar crezi că puteți să supraviețuiți pe drumul către cuib? N-o s-ajungeți nici măcar până unde-a pătruns Kavri înainte să fugă, zdrobit, spre suprafață.

Cuvintele avură efectul dorit, căci Moștenitorul se crispă, strângându-și sulița cu mai multă putere.

— Alte minciuni. Kaji v-a înfrânt.

— *Kavri* a ucis mulți salahori, admise Consortul. Mulți prinți. A fost nevoie de veacuri ca să repopulăm cuibul, dar încercările lui de a pătrunde pe teritoriul nostru au dat greș. Semenii voștri nu pot spera să-nfăptuiască mai mult. Țsta nu e nici primul, nici ultimul ciclu.

— Ai spus că ne poți călăuzi către Miez, spuse Exploratorul.

— E totuna cu a cere să pășiți pe steaua zilei, îi atrase Consortul atenția. Ați fi mistuiți cu mult înainte să ajungeți acolo. O știi foarte bine.

— Atunci către cuib, stăruie Exploratorul. Până în Curtea Mintalilor. În încăperea unde regina demonilor își aduce pe lume odraslele.

— Și asta o să vă ucidă.

Consortul făcu marioneta să înainteze încă un pas.

— Ne încercăm norocul, spuse Vânătoarea.

Erau în sfârșit în poziția dorită. Marioneta își înălță sulița și o aruncă spre inima Exploratorului. Așa cum era de așteptat, el se dispă și arma zbură nevătmătoare mai departe, drept către Moștenitor, care pară lovitura rotindu-și brusc propria suliță.

Marioneta își azvârli scutul cu toată puterea și marginea lui dură sparse una dintre verigile glifate care-l țineau întemnițat pe Consort. Vânătoarea se repezi să atace, însă salahoarea scoase un țipăt și îi tăie calea către tatăl ei.

Marioneta avu timp să se răsucescă, luând în mâini lanțul glifat, în vreme ce Consortul sfărâmă veriga slăbită cu o răbufnire a magiei adunate

în ea. Aidoma unui păianjen care înlătură o pânză distrusă, marioneta descolăci lanțul. Glifele argintii arseră pielea Consortului, dar durerea era un preț mic pentru libertate.

Când zvâcni dintr-o gheară, magia răbufni iarăși, doar cât să trimită în zbor o frântură din veriga sfărâmată, care lovi coroana Moștenitorului și i-o azvârli de pe cap, ca să nu mai poată înălța scutul cu care-l prinsese în cursă la început.

Vânătoarea o împinse pe salahoare într-o parte și se avântă într-un salt, încercând să oprească marioneta, dar era prea târziu. Consortul se disipă chiar în clipa în care își avânta ea armele, lăsându-și solidă doar o gheară, cu care, în trecere, îi despică pântecul. Demonul se strecură prin deschiderea făcută de marionetă și se rematerializă lângă bariera de glife din afara cercului.

Exploratorul se repezi către perechea lui, care icnea, străduindu-se cu disperare să nu-și lase mațele să se-mprăstie pe podea. Vânătoarea nu se putea concentra îndeajuns ca să se disipeze, refăcându-se, iar Exploratorul avea să piardă și timp prețios, și putere ca s-o vindece.

Consortul desenă în aer o glifă de izbire și dalele de piatră de lângă picioarele Moștenitorului săriră în aer, făcându-l să se poticnească tocmai când se repezea după coroană. Marioneta lovi coroana cu piciorul, trimițând-o în partea opusă a încăperii, apoi îl atacă pe Moștenitor, ca să-l mai întârzie câteva secunde.

Răsucindu-se, Consortul își săltă coada boantă, împrôșcând cu fecale distrugătoare de magie, ca să lase glifele fără putere.

Era gata să se disipeze iarăși, când Moștenitorul strigă:

— Ajunge!

Izbi cu coada sulitei în podea, și un val de magie trânti pe toată lumea. Consortul își reveni repede, dematerializându-se și repezindu-se spre golul din cercul de glife, dar nu înainte ca Exploratorul să-și azvârle magia, dând deoparte o draperie astfel încât lumina zorilor să cadă peste breșă. Steaua zilei încă nu se ridicase deasupra orizontului, însă lumina îi ardea deja magia – o suferință de nedescris. Demonul nu cuteză să se apropie.

Vânătoarea se disipă, apoi se readună, cu rănile vindecate. Cu mâini deprinse s-o facă, ea și Exploratorul desenară în aer glife care trimiseră șocuri dureroase în norul Consortului tocmai când fugea de lumină. În acea formă fără trup, nu putea controla marioneta, pe care salahoarea o

prinse și o imobiliză. Moștenitorul își recuperează coroana și înalță scutul, imobilizând iarăși demonul.

Nu mai era nimic altceva de făcut, Consortul trebuia să se predea și să negocieze. Aveau totuși nevoie de el viu. Se solidifică retrăgându-și ghearele și acoperindu-și dinții, cu brațele ridicate, așa cum făceau oamenii în semn de supunere.

Vânătoarea îl lovi cu putere în lateralul capului și glifele de izbire îi umplură țeasta de un huruit năucitor. Ea nu-și stăvilea pornirile. Ceilalți aveau să se stăpânească.

Dar, când lovitura îl răsuci, Exploratorul îl pocni din partea opusă, crăpându-i țeasta și azvârlindu-i un ochi din găvan.

Consortul se împietri chiar înainte de a treia lovitură, cu coada suliiței Moștenitorului, care îl izbi cu mai multă forță decât un salahor al pietrei.

Bătăia continuă și Consortul se gândi că, mânați de sălbăticia lor primitivă, cu siguranță îl vor ucide. Încercă să se disipeze, dar, asemenea Vânătoaresei cu câteva clipe înainte, descoperi că nu e cu putință să se concentreze îndeajuns pentru a înfăptui transformarea.

Pe urmă nu mai izbuti să se concentreze nici măcar atât cât era nevoie ca să-și dea seama de la cine vin loviturile – nu mai existau decât răsunetul și șocul fiecăreia.

Apoi își pierdu cu desăvârșire puterea de concentrare. Totul i se întuieci în fața ochilor.

Consortul se trezi chinuit de durere. Încercă să absoarbă putere din rezerva sa interioară, dar îi rămăsese prea puțină. Pesemne că, în timpul leșinului, Absorbise din greu ca să-și vindece rănile cele mai grave. Celelalte aveau să se lecuiească de la sine.

Rămăsese fără afurisitul ăla de lanț. Poate că-n clipa aceea tocmai se grăbeau să-l repare. Poate speraseră că l-au scos din luptă pentru mai mult timp.

Dacă asta credeau, erau mult mai proști decât avusese el vreodată impresia. Draperia fusese trasă și simțea întinericul de dincolo de pânza groasă. Evadarea era din nou la-ndemână. Își înalță o gheară și Absorbise un strop din magia care-i rămăsese ca să dea putere unei glife desenate în aer.

Însă puterea se risipi înainte de a-i ajunge în vârful ghearei și o zvâcnire dureroasă îi străbătu trupul, smulgându-i un suierat.

Absorbi din nou și din nou puterea se spulberă, deși își simțea toată carnea arzând.

Își coborî privirea spre pielea sa și înțelese totul în clipa în care zări strălucirea glifelor.

Se folosiseră de ace ca să deseneze pe pielea lui cu cerneală, la fel cum o făcuse Exploratorul pe propriul trup. Era acoperit de glife.

Glife ale minții, acordate cu casta lui. Îl întemnițau în propria piele, împiedicându-l și să se disipeze, și să-și trimită gândurile în afara minții sale. Încă și mai rău, dacă el – sau unul dintre temnicerii lui – le umplea cu destulă magie, glifele aveau să-l ucidă.

Era cu mult mai cumplit decât lanțul. O umilință mai mare nici că și-ar fi putut imagina.

Dar orice problemă are o soluție. Și orice glifare, un punct slab. Avea s-aștepte momentul potrivit ca s-o găsească.

334 D.Î.

O contracție o trezi brusc pe Leesha. Cele zece zile petrecute pe drum, cu o escortă de tăietori de lemne, o învățaseră cu neplăcerile. Numai putea să doarmă decât pe-o parte, deși bancheta trăsorii nu era făcută pentru așa ceva. Se hotărâse să doarmă pe podea, ca Amanvah și Sikvah în trăsura lor plină cu perne.

Valuri de durere se revărsară asupra ei în timp ce mușchii mitrei i se strângeau și i se destindeau, pregătindu-se pentru ceea ce îi aștepta. La soroc trebuia s-ajungă abia peste treisprezece săptămâni, dar pentru nicio femeie nu era neobișnuit să treacă prin asta.

Și prima oară toate intră în panică, obișnuia Bruna să spună, crezând că vor naște înainte de vreme. Mi s-a întâmplat și mie, deși am scos în lume zeci de prunci urlători înainte de gemetele cu care am slobozit unul de-al meu.

Leesha începu să răsufle repede și regulat, ca să se liniștească și să poată îndura durerea. Nu era ceva nou. Loviturile puternice ale fătului îi învinețiseră și îi înnegriseră pielea pântecului.

De când rămăsese grea, Leesha fusese de mai multe ori nevoită să se folosească de magia puternică a glifelor. De fiecare dată, pruncul reacționase violent. Ca efect secundar, magia putea să ofere putere și vigoare mai presus de cele omenești. Pe bătrâni îi reîntinerea, iar pe tineri îi aducea, înainte de vreme, pe o culme a împlinirii lor. Întețea sentimentele și șubrezea stăpânirea de sine. Cuprinși de zvârcolirile magiei, oamenii puteau deveni violenți. Periculoși.

Ce i-ar fi putut face o astfel de putere unui prunc încă neformat pe deplin? La nici măcar șapte luni, Leesha arăta și se simțea de parcă i s-ar fi împlinit sorocul. Se aștepta să vină copilul pe lume înainte de vreme și s-ar fi bucurat să fie așa, ca nu cumva să crească prea mare pentru o naștere normală.

Sau să-mi tragă un pumn în mîtră și să se târască afară fără ajutorul meu.

Leesha răsufală iarăși și iarăși, dar nu se liniștește, și nici durerea nu se dădu dusă.

O grămadă de lucruri pot stârni contracții, o învățase Bruna. Cum ar fi loviturile date de făt într-o bășică plină a udului.

Leesha găsi oala de noapte, dar, deși se ușură, își domoli prea puțin spasmele. Se uită în vasul de porțelan. Lichidul era tulbure și sângeriu.

Înlemni, cu mintea alergându-i în vreme ce privea fix oala. Pe urmă copilul o izbi cu forță. Ea țipă de durere și în acea clipă știu.

Avea să nască.

Leesha era așezată pe banchetă când veni Wonda să-i spună cum stau lucrurile. Abia începea să se lumineze de ziuă.

Wonda dădu drumul hățurilor, coborând de pe cal cu agilitatea unei pisici. Ajunse pe treapta trăsorii în mers și deschise ușa, apoi trecu fără efort pe bancheta din fața Leeshei.

— Suntem aproape acasă, maestră, dacă vrei să te speli puțin. În timp ce dormeai, Gar a luat-o înainte. Ne-a trimis vorbă.

— Cât de rău e? întrebă Leesha.

— Rău, răspunse Wonda. S-au adunat toți grămadă. Gar a-ncercat să-i oprească, cum i-ai cerut. A spus că e ca și cum ai încerca să smulgi o buturugă cu mâinile goale.

— Angiersienii și afurisita lor de etichetă!

Leesha se strâmbă. Începea să-nțealegă cum putea ducesa Araine să treacă pe lângă un nor de servitori care se ploconeau făcându-se că nu-i vede. Uneori numai așa puteai ajunge unde voiai să mergi.

— Nu-s doar servitoare și străjeri. S-a adunat și jumătate din consiliul orașului.

— Pe noapte!

Leesha își ascunse fața în mâini.

— Poruncește și tăietorii de lemne o să facă din trupurile lor un tunel prin care o s-ajungi imediat înăuntru. Le spunem tuturor c-o să-i vezi după ce te odihnești.

Leesha clătină din cap.

— Mă întorc acasă fiind noua contesă. N-o să încep prin a mă feri de toată lumea.

— Da, maestră.

— Trebuie să-ți spun ceva, Wonda, continuă Leesha. Dar să nu te pierzi cu firea.

Wonda o privi nedumerită, apoi făcu ochii mari. Începu să se ridice.

— Wonda Cutter, rămâi cu fundul pe bancheta aia.

Leesha o amenință cu degetul și, după ce fata se lăsă să cadă înapoi, continuă:

— Între contracții se scurg câte șaisprezece minute. Până să vină copilul, ar mai putea trece câteva ore. Azi o să depind întru totul de tine, draga mea, așa că vreau să mă ascuți cu atenție și să rămâi concentrată.

Wonda înghiți în sec, cu greutate, dar încuviință din cap.

— Da, maestră. Spune-mi ce vrei și o să am grijă să se facă.

— O să părăsesc trăsura mergând maiestuoasă și o să mă-ndrept spre ușă. Din mers, o să vorbesc cu nu mai mult de un singur om în același timp. Nu ne oprim deloc și nu ne încetinim pașii.

— Da, maestră.

— O să te numesc, în auzul tuturor, conducătoarea gărzii casei mele, adăugă Leesha. Dacă toată lumea e adunată în curte, așa cum spui, anunțul meu o să fie de-ajuns ca să poți prelua comanda și să trimiți tăietoarele de lemne să ia în primire paza vilei regale. Pe urmă, în camerele mele nu-i va fi îngăduit nimănuui să intre, în afară de mine, de tine și de Darsy.

— Și Vika? întrebă Wonda.

Leesha clătină din cap.

— O să-și vadă bărbatul pentru prima oară după multe luni. N-o să-i răpesc asta. Vika nu poate face nimic de care să nu fie în stare și Darsy.

— Da, maestră.

— Nu spui nimănuui ce se petrece. Nici străjilor, nici lui Jared, nimănuui.

— Dar, maestră, începu Wonda.

— Nimănuui.

Cuvântul ieși cu un mârâit, căci o altă contracție o făcu pe Leesha să strângă din dinți. Era ca și cum în jurul mijlocului i s-ar fi înfășurat un șarpe, strângând-o.

— N-o să las vreun cuvânt scăpat cu nesăbuiță să preschimbe totul într-un spectacol de Saltimbanc. Aduc pe lume copilul lui Ahmann Jardir. N-o să-i dorească toată lumea binele, iar după naștere amândoi vom fi... o pradă ușoară.

Privirea Wondei se aspri.

— Nu atâta vreme cât sunt eu prin preajmă, maestră. Jur pe soare!

Wonda ieși din trăsură fără să dea vreun semn că ar fi fost ceva în ne-regulă și puse cu ușurință piciorul în scara calului ei în mișcare.

Lumina glifelor din trăsură păli în lumina zorilor, dar își recăpătă strălucirea când se închise ușa. În aceeași clipă se reactivară glifele tăcerii și Leesha lăsă să-i scape un geamăt de durere.

Se ridică, punându-și o mână pe șale și pe cealaltă sub pântecul greu. Glifele de căldură înfierbântară ceainicul cât ai clipi. Leesha turnă apa aburindă pe o cârpă, apoi și-o apăsă pe față.

În oglindă se văzu palidă și cu cearcăne negre sub ochii duși în fundul capului. Tânjea să-și strecoare mâna în punga cu *hona*, Absorbind un strop de magie care să-i dea putere să treacă prin chinurile facerii, dar era prea primejdios. Se știa că magia agită nebunește copilul și nu-și dorea nicidecum așa ceva.

Aruncă o privire spre cutia cu pudre, dar ea se pricepea să deseneze glife, nu să-și sulemenească față. Țsta era talentul mamei sale. Făcu tot ce-i stătea în puteri, adică își perie părul și își netezi rochia.

Drumurile din cătunele care mărgineau Văiuga Tăietorului de Lemne se unduiau, șerpuitoare, urmărind contururile marilor glife create de ea și de Arlen Bales. Văiuga reunea acum mai bine de o duzină de așezări, era o rețea din ce în ce mai mare de glife ce se uneau, alungând în fiecare noapte demonii la mare distanță. Leesha o cunoștea la fel de bine ca pe un ibovnic, nu era nevoie să se uite pe geam ca să știe că tocmai treceau prin Adăpostul Nou.

Aveau să intre curând în Văiuga Tăietorului de Lemne, capitala ținutului Văiuga și centrul glifelor mari. Cu numai doi ani în urmă, Văiuga fusese un sat locuit de nici trei sute de suflete – nu era suficient de mare încât să reprezinte un punct pe hartă. Acum era pe măsura oricăruia dintre orașele libere.

O altă contracție o zgudui. Se îndeseau – le mai despărțeau doar câteva șase minute. Se dilata și simțea copilul lăsându-se tot mai jos. Răsufală

adânc. Existau ierburi care domoleau durerea, dar nu cuteza să le ia înainte de a se ascunde în odăile ei, în siguranță.

Săltă un colț al perdelei ca să tragă cu ochiul și își regretă imediat gestul întâmpinat cu urale. Sperase că, sosind înainte de ivirea zorilor, întoarcerea ei avea să fie discretă, dar o escortă de mărimea celei care o însoțea nu putea trece neobservată. Chiar și atât de devreme, oamenii se îngărmădeau pe străzi sau priveau de la ferestre procesiunea ce șerpuia pe drumul către casă.

Era bizar să se gândească la fortăreața lui Thamos ca la o casă, dar acum îi aparținea ei, căci ea era contesa Ținutului Văiuga. În absența Leeshei, Darsy făcuse din casa ei din Pădurea Țăietorilor de Lemne principalul locaș al Școlii Culegătoarelor de Ierburi, sperând că avea să fie prima dintre multele școli din Văiuga. Leesha ar fi preferat să se afle acolo, instruind ucenice, însă instalându-se în fortăreață putea înfăptui mult mai mult de-atât.

Strâmbă din nas când fortăreața îi apăru în fața ochilor. Era o construcție masivă, fortificată, construită ținându-se cont mai mult de posibilitatea de a o apăra decât de frumusețea ei, cel puțin în privința înfățișării exterioare. Într-un anumit fel, interiorul era și mai rău – un palat luxos în mijlocul unei așezări la a cărei reconstrucție se trudea din greu. Două probleme pe care trebuia să le rezolve acum, când acel loc îi aparținea.

Porțile mari ale fortăreței erau deschise și pe ambele părți ale drumului se înșirau rămașițele Sulițașilor de Lemn, cavaleriștii lui Thamos. Abia dacă mai erau cincizeci; ceilalți pieriseră, la fel și contele însuși, în Bătălia de la Orașul Docurilor. Erau splendizi pe uriașii lor mustangi angiersieni, om și cal deopotrivă de neclintit, cu chipuri ca de piatră. Purtau cu toții armuri și erau înarmați până-n dinți, de parcă s-ar fi așteptat din clipă-n clipă să fie conduși de Leesha la luptă.

Curtea avea un aer la fel de războinic și, totodată, la fel de festiv. În stânga, căpitanul Gamon și locotenenții lui stăteau, călare, în fruntea câtorva sute de oșteni, cu toți bățoși și privind drept înainte, cu halebardele grele înfipite în pământ, toate în același unghi.

În dreapta erau toți servitorii din fortăreață – o altă armată în toată puterea cuvântului – aliniați cu aceeași strictețe ca pedestrima, cu uniforme curate și apretate.

Ar fi interesant de văzut ce s-ar întâmpla cu alinierea asta fără cusur dacă aș naște aici, în curte.

Ideea o amuza, însă apoi copilul o izbi cu piciorul și pofta de râs îi dispăru.

Așa cum o prevenise Wonda, câțiva oameni stăteau la piciorul treptelor fortăreței. Lordul Arther se afla în frunte, țeapăn în uniforma lui de ceremonie, cu sulița în mână. Lângă el era Tarisa, cândva doică a contelui, devenită între timp camerista Leeshei. Gared aștepta alături de Rosal, logodnica lui, și de mama acesteia. Îi însoțeau Inchizitorul Hayes, culegătoarele de ierburi Darsy și Vika, tatăl Leeshei și... pe noapte!, chiar și mama ei, Elona, înfigând priviri ucigătoare în spatele lui Rosal. Leesha se rugase ca ora atât de matinală s-o ferească măcar de acel demon, dar, ca de obicei, rugăciunea ei nu fusese ascultată.

Wonda își strecură capul pe ușă.

— Gata, maestră?

O nouă contracție o sfâșie. Se simțea dogorind și asuda chiar și în aerul rece al iernii.

Zâmbi fără să-și trădeze suferința. Picioarele îi tremurară când se ridică și simți copilul cu vreo doi centimetri mai jos.

— Da, draga mea. Să ne grăbim.

La sosirea trăsorii, Gamon descălecă. El, Arther și Gared aproape că se împiedicară unul de altul în graba de a-și oferi mâna ca sprijin când Leesha se pregăti să coboare. Ea nu-l luă în seamă pe niciunul, ci o apucă pe Wonda de braț în timp ce pășea cu mare grijă pe trepte. Nu era de dorit să cadă în fața întregii adunări.

— Bine ai revenit în Văiuga, contesă Paper! spuse Arther, înclinându-se curtenitor. E o mare ușurare să te vedem nevătămată. Când am auzit de atacul de la Angiers, ne-am temut de tot ce putea fi mai rău.

— Mulțumesc! răspunse Leesha, străduindu-se să-și păstreze echilibrul.

Toți cei de la curte făceau plecăciuni și reverențe. Păstrându-și spatele drept, Leesha le răspunse înclinând din cap, cu o demnitate care ar fi umplut-o de mândrie pe ducesa Araine.

Apoi se puse în mișcare. Wonda se înclină ca să poată merge în fața ei, cu toate că o susținea. Două tăietoare de lemne voinice pășeau în spatele lor, la foarte mică distanță.

Luau prin surprindere, bărbații se retraseră împleticindu-se din calea micului grup, dar își reveniră repede și se grăbiră să-l urmeze. Gamon izbuti primul să țină pasul cu Leesha.

— Doamna mea, am întocmit o listă a celor care vor asigura paza...

— Mulțumesc, căpitane Gamon!

Leesha își simțea pântecul fremătând. Strânse din coapse, gândindu-se cu groază că apa i s-ar fi putut rupe înainte de a intra în casă.

— Fii, te rog, bun și dă-i-o căpitanului Wonda.

Gamon făcu ochii mari și se opri brusc.

— *Căpitanului* Wonda?

— O numesc acum pe Wonda în fruntea gării casei mele, spuse Leesha răspicat, continuând să înainteze. O înaintare în rang prea mult amânată.

Gamon se grăbi s-o ajungă din urmă.

— Dacă modul în care am condus-o eu a lăsat cumva de dorit...

Leesha zâmbi, întrebându-se dacă s-ar fi putut întâmpla să vomite.

— Nicidecum. Serviciile tale au fost exemplare, iar vitejia cu care aperi Văiuga e mai presus de orice îndoială. Rămâi comandantul Soldaților de Lemn, dar străjile casei mele vor asculta numai și numai ordinele Wondei. Poruncește-le oamenilor tăi să rupă rândurile și să se-ntoarcă la îndatoririle lor. Nu suntem în pericol să fim atacați.

Gamon arăta de parcă s-ar fi străduit să-nghită o piatră, dar, după lunile petrecute în Angiers fără să știe dacă e prizonieră sau oaspete, Leesha se săturase să vadă Soldați de Lemn pretutindeni. Wonda alesese deja tăietori de lemne care să preia paza vilei și le făcu semn unora să se posteze la intrare, iar altora, să cerceteze pas cu pas interiorul clădirii.

Când Gamon rămase locului, uluit, Arther se grăbi să-i ia locul.

— Toată servitorimea...

— ...arată fără cusur și gata să-și înceapă ziua, îl întrerupse Leesha. S-o lăsăm să-și vadă de treburi.

Fluturând scurt mâna, dădu de înțeles că toată lumea poate să plece.

— Desigur, doamna mea.

La semnul lui Arther, mulțimea începu să se împrăstie. El părea gata să mai adauge ceva, dar mama Leeshei se împinse în față, urmată de Erny. Elona era grea, în luna a șasea, dar își ascundea bine sarcina sub rochiile cu decolteu adânc, care îi mascau pântecul și care atrăgeau privirile în altă parte. Bărbații se feriră din calea ei de parcă ar fi fost un miezing.

— Fiica mea, contesă de Văiuga!

Elona își deschise brațele, cu fața strălucindu-i de... Oare așa arăta pe chipul ei mândria? Avea oricum un aer înfricoșător.